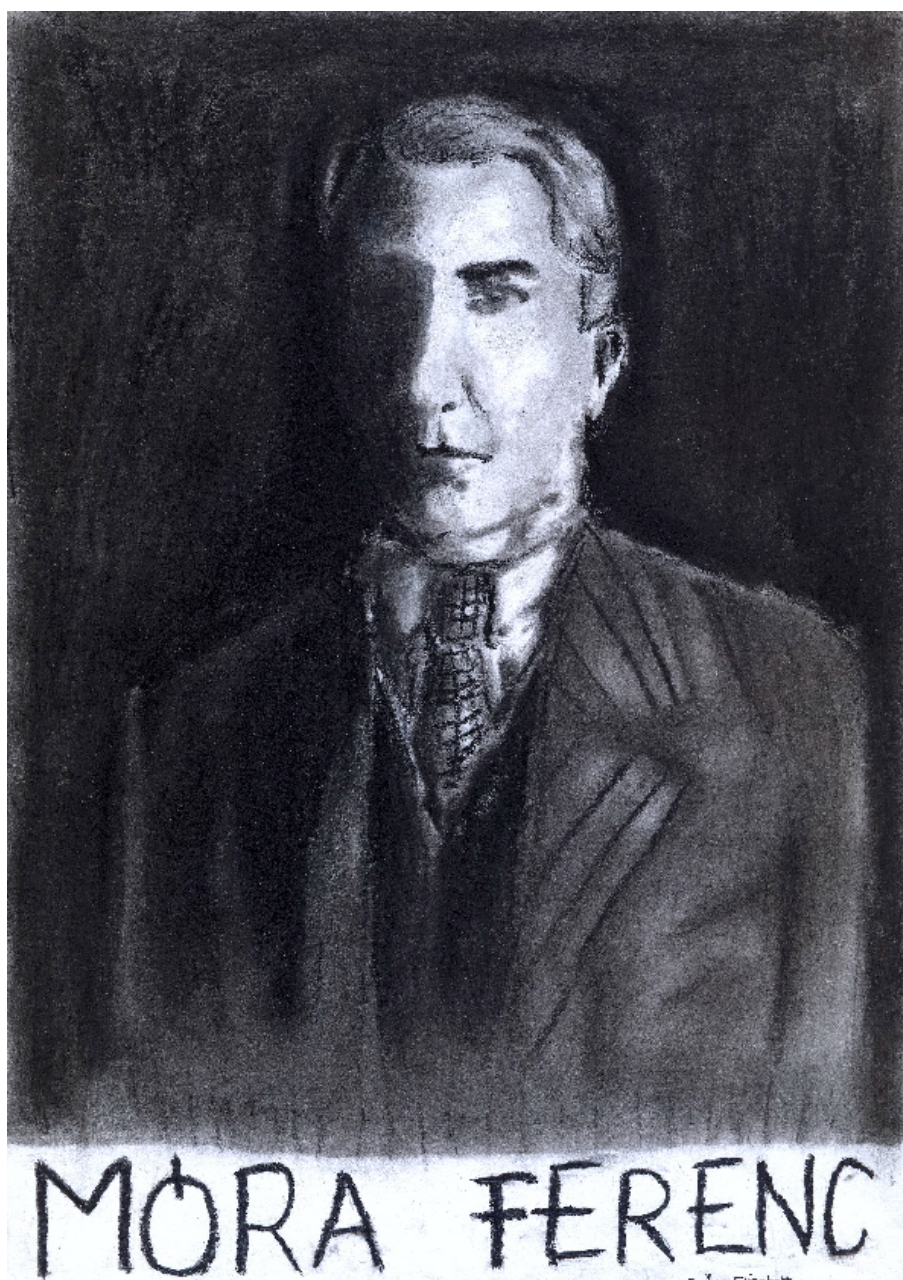

Móra- emlékverseny

Mit üzen a mai kor gyermekeinek Móra Ferenc?

Tiszaalpári Árpád Fejedelem Általános Iskola

Készítette: Barna Martina
Gujka Kármén
Kiss Vivien
Szűcs Elizabet

Móra Ferenc neve ismerősen cseng mindannyiunk számára. Még olvasni sem tudtunk, amikor szüleink Csilicsali Csalavári Csalavér csalafinta róka és az erdei állatok történeteit mesélték esténként, szomorkodtunk a szegény kis cinege sorsán, akinek nem volt cipője, hogy útra kelhessen. Később az alsó tagozaton már mi olvastuk a Kincskereső kisködmön szívszorító történeteit. Gergő alakjában az író saját gyermekkori énjét és családi körülményeit formázta meg. Láthattuk mérhetetlen szegénységüket, szomorúságukat és tehetetlenségüket, amikor legjobb szándékuk ellenére sem tudták iskolába járatni a fiukat. Szemtanúi lehettünk, hogyan tanul meg írni az édesanyjától, s annak, ahogy a kincskereső kisködmön igazi kincshez juttatja a gazdáját. Általa ismeri meg az emberi jóságot, s tud különbséget tenni a jó és a rossz között. A kis Gergővel együtt éltük át örömét, fájdalmát, szomorúságát. Az általa szerzett tapasztalatok ránk is nagy hatással voltak. Beleéltük magunkat a helyzetébe, néha képzeletben helyet is cseréltünk vele. Így megértettük szenvedését. Ezáltal megtanultuk elfogadni társainkat, segítettük őket problémáik megoldásában.

Szüleinek szeretete végigkísérte Móra Ferencet egész életén át. Édesapja bár egyszerű szűcsmester volt, mégis tudta, hogy többet tanul a fia, ha ő maga éli át az élet dolgait, mintha elmondja neki. Megvette neki azt a csizmát, ami a bíró fián megtetszett neki. Saját maga jött rá, hogy szegény gyerek számára nem való úri csizma. A próbagazda, Az én dinnyeföldem, Igazságos Mátyás történetei mind- mind tanulságul szolgáltak számára. Az otthon szerzett tapasztalatai vezették rá a kisfiút, hogy a szegényekhez tartozik. Édesanyja félénk, gyenge szívű, jó lelkű asszony, de ha a fiáról volt szó, bárkivel szembeszállt. Ez a családi összetartás, az egymásért vívott harc ma már távol áll tőlünk. Szüleink dolgoznak, néha napokig alig találkozunk. Nem is értjük, hogyan tudtak ennyit együtt lenni, a szegénység ellenére boldogan élni. Ma

mindent a pénz irányít, annak megszerzése a legfontosabb, az emberi kapcsolatok háttérbe szorultak. Titkon irigyeljük a szegény, de szeretetben felnövő fiút. Jó lenne ma is ilyen családban gyerekek lenni!

A család nagy szegénységben élt, ebből a kiutat a tanulás jelentette. A Móra-családban nagy tisztelete volt a tudományoknak. Az író maga is tudta, nagyon szerencsés, hogy a szegény gyerekek közül neki sikerült iskolába járnia és tanult emberré válnia. Kiskorától kezdve határtalan tudásszomj jellemezte. Őszinte hálával és tisztelettel gondolt szüleire és tanítóira, akik kiskorától kezdve mellette álltak, irányították és támogatták őt. Erről is vall egyik művében. Tiszteljük és szeressük szüleinket, akik értünk dolgoznak verejtékkel, hogy becsületes ember váljék belőlünk. Tiszteljük tanítóink emlékét, hiszen tanításuk, bölcsességük által okosodunk. Szerencsére a mai világban is vannak olyan szülők és tanárok, akikre felnézhetünk, akiket tudásukért, emberszeretetükért tisztelhetünk. Megfogadhatnánk mi is Móra szavait: „S ennyi jószágodért mivel fizethetünk? Szeretetért szeretettel, amelyet én tolmácsolnék, ha képes volnék rá, én, ki valamennyiünk közt legtöbb hálával tartozik neked, mert hiszen te eszközölted azt, hogy most becsülöm önmagamat, te, erőt, kedvet adván a munkára, oly munkára, amelyben a test megtörik, de a lélek meg nem törhetik.”

A Móra Ferenc által bemutatott kor már távol áll tőlünk. Örömmel olvassuk egyszerű, könnyen érthető kifejezéseit, amelyek különlegesek a számunkra, hiszen ma már ritkán hallani ilyeneket. Közvetlen hangon, humorosan, sokszor ironikusan mutatja be az eseményeket. Történeteiből megismerhetjük a régi szokásokat, hagyományokat, a szegény emberek életkörülményeit. Munkáiban a szegényekről ír, nagy szeretettel ábrázolja őket, bemutatja jólelkőségüket, emberségüket, csavaros észjárásukat. Büszke arra, hogy közülük származik.

Fontos számára a hazaszeretet, az összetartozás érzése. A mai kor embere szinte szégyelli hovatartozását, annak kifejezését. Móra művei erre is megtanítanak: „ És most borulj le , népem! Csókold a földet, melyen bölcsőd ringott, melynek teje-méze táplált, melyet verítékeddel öntözöl:- ez a nap a honszeretet ünnepe! Öntözd könnyűkkel azt a port, melynek minden szeméhez egy őőd vércseppje tapadt:- ez a kegyelet ünnepe!” Számunkra különösen kedvesek ezek a sorok: „ Ösmeritek-e az alpári mezőket? hevesebben dobog-e szívetek, ha e szent hantokat tapossátok? Óh, mert szent e földnek minden porszeme: magyar vér hullott rá; szent e földnek minden fűszála: magyar véren sarjadzott fel; szent a szellő, mely arról lengedez: ezer év előtt magyar vérpáráról nehezedtek könnyű szárnyai!”

A mai generációra már nem jellemző az emberi kapcsolatok ápolása, mások tisztelete. Az Internet, a Facebook arctalanná, személytelenné tesz. Nem tiszteljük a másokban az embert, átnézünk rajta, nem becsüljük a tisztességes munkát. Nem szeretjük a tanulsággal végződő történeteket. Mit és hogyan kellene csinálni, mi a helyes és mi a helytelen. Kioktatásnak érezzük, és tiltakozunk minden szabály és intelem ellen. Mégis, amikor Mórát olvassuk, elfeledkezünk a tiltakozásról: szabadnak, boldognak érezzük magunkat.

Ebben az elidegenedett, elszemélytelenedett világban számunkra a következő idézet fejezi ki a legfontosabb üzenetet:

„Közlünk való vagy, a mi eresztésünk vagy, beszélj rólunk azoknak, akik közé küldtünk. Ne cifrázd, ne szépítsd: mondj el bennünket olyanoknak, amilyenek vagyunk...” Ezt a nevelőitől tanulta, s ezt az igazságot képviselte egész életében, minden művében.